

גמילה מהמוצץ

ילדים רבים מגיעים לגיל מסויים שבו מכריזים על כך שהם עוזבים את המוצץ. אנו, ההורים תומכים בהחלטתנו הנבונה ומהר מאוד, מגוון המוצצים מוצאים את דרכם לפח האשפה.

זה נראה לנו צעד נמהר מעט, אך אנו מקווים שמבצע הגמילה תעבור מהר ובקלות.

ואז מגיע הרגע הכריטי:

לקראת שעת ההשכבה, הילד מתחיל לחפש בכל הבית מוצץ אחד שאולי שכח לזרוק אותו. הוא פותח את כל המגרות בארון וסוגר אותן בקול חבטה.

הילד כבר ניגש לפח ואז אנו עוצרים אותו בהסבר שלא מוציאים דברים מהפח.

ואז עלינו להחליט האם להישבר יחד איתו ולרוץ לקנות מוצץ אחר, או שמחבקים אותו ומסבירים לו שהו היה גיבור כשהחליט להיפרד מהמוצץ, וכרגע אנו מבינים שקשה לו מאוד, ושאנו נבין אם הוא רוצה לבכות כדי לשחרר את הקושי של הצעד האמיץ.

לדעתי, ברגע שההורים רצים לקנות מוצץ חדש, הם מפחיתים מערכו של ילדם, אומרים לו אתה חלש, קטן ולא תציח לעמוד בזה. למרות שההורה מרגיש מאוד טוב שבאותה דקה שהביא לו מוצץ חדש, פתר לילדו את הבעיה, הוא ניסר לו את רצפת הבטחון להתמודד עם קשיים.

הקושי מלווה בבכי רב שדורש המון חיבוקים, של תמיכה ולא של רחמים ועקביות. ואז אחרי כמה ימים קשים המוצץ נשכח.

תקופה מסוימת יהיה לו קשה להירדם, נצטרך לעזור לו עם המון ליטופים שיעזרו לו להירגע בלי המוצץ לפני השינה, אך הרווח יהיה של ההורה ושל הילד יחד.

האם הורה מודע לזה שהוא ממכר את התינוק שלו למוצץ?

רוב ההורים רוצים מרגע הולדת התינוק שיהיה לו רק טוב, ולא רק זה, שיהיה לו הכי טוב!! מהחינוך שקיבלנו כולנו יודעים שבכי הוא אות למצוקה ואז אנו מנסים למנוע את רגעי המצוקה מתינוקנו. אך אם נחשוב על עצמנו ברגעים בהם אנו בוכים, האם היינו רוצים שמישהו ישקיט אותנו? בטח שלא. כשאנו רוצים לבכות, לא משנה אם זה משמחה או מעצב הכי טוב בדרך כלל הוא שיחבקו אותנו.

מה גורם לנו לחשוב שאצל ילד או תינוק זה אחרת?

האמת, רק הנוחיות שלנו, הכפתורים שנלחצים כשילדנו בוכים הם אלה שגורמים לנו לחשוב שאצלו זה אחרת.

אך כמו בכל התמכרות זה מתחיל מההתחלה: מהפעם הראשונה שהתינוק בוכה ואחרי שהנקנו אותו והחלפנו לו חיתול הוא בוכה.

התינוק חווה המון קשיים ובגללם הוא בוכה. לפעמים הוא היה רוצה יותר חיבוקים, לפעמים היה רוצה יותר שקט, או שהוא מרגיש את האווירה המתוחה בבית, או את העייפות של הוריו החסרי כוחות פיזים או נפשיים. ואז הוא בוכה.

לא חושבת שאנו ההורים תמיד צריכים לדעת הכל, כי בעצם לפעמים התינוק בוכה והוא עצמו לא יודע למה.

לא קרה לכם שהייתם עצבנים או כעוסים ולא ידעתם למה?

ואז הוא בוכה. והדבר שבטוח לא מזיק הוא לחבק אותו כשהוא בוכה.

לא לעשות מניפולציה עליו כדי שיפסיק לבכות, אלא להקשיב לו. ההקשבה מתחילה מאז שהוא נולד. מאוד קל יהיה להגיד אני מוכנה להקשיב ולהינות מהצחוק, אך מהבכי? לא זה לא יפה, חייבים לעצור את הבכי של התינוק למען השפיות שלנו.

לדעתי הטיפול הכי מסור בבכי של ילדינו הוא לפתח את הסובלנות, ואת יכולת ההבנה וההקשבה. אבל... אם כבר טעיתם וגרמתם לילדכם להיות מכורים למוצץ, אף פעם זה לא מאוחר לזרוק את כל המוצצים ולהכריז לפניו שמהיום בבית הזה מותר לבכות ושאמא ואבא תמיד יהיו שם כדי להקשיב.

לדעתי, מתי שילד הולך לישון אפשר לתת לו מוצץ אם להורים מאוד חשוב להשתמש באביזר הזה.

אך כדי להרגע? מה הוא יעשה כדי להרגע כשיגדל? יאכל? יעשן כשיאפשרו לו? או יקח כדור הרגעה?

לדעתי, כל דבר הגורם להתמקרות וכמו כן לתלות הוא דבר שלילי, והמוצץ הוא גורם לתלות. חוץ מזה, מה אנחנו רוצים שילדנו יהיו כל הזמן רגועים? הפתרון הכי טוב לילד רגוע הוא שהוריו ילמדו לעשות מדיטציה ויתרגלו אותה כל יום, אפילו עם התינוק.

אז, תשיגו תינוק רגוע אך באמת ולא כי סתמתם לו את הפה או נתתם לו תרופת הרגעה. רותי ברכה